

XV. ÉVF. 1914. 11. SZÁM.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

AZ ORSZÁGOS OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Ára egy évre 3 korona.

Megjelenik minden hó elsején.

Stephaneum nyomda r. t.

DORMIAM ET REQUIESCAM

ET ABUNDANTIA PACIS

ETTURTUR NIDUM ALTARIA

IT DEUM ADORAVIT.

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PARCE POPOLO TUO.

Egy statisztika. A fürdőhelyek nem szoktak épen mintaképei a buzgóságnak és vallásos hitéletnek lenni. De a legméltóságosabb Oltáriszentség ereje itt is utat tör magának. Példa reá Baden (Wien mellett), melynek szentáldozásai a következő mértékben emelkedtek.

1908-ban 18.700 az áldozatok száma,	1911-ben 24.700 az áldozatok száma,
1909-ben 18.500 " " "	1912-ben 27.500 " " "
1910-ben 20.900 " " "	1913-ban 29.105 " " "

A statisztika teljességéhez tartozik, hogy a lakosság száma 18.000. 1908-ban misszió volt s az adott lökést a meginduló hitéletnek, melyet bizonyára buzgó papság istápol állandóan.

Telefon-pósta.

G. M. Budapest. Nem tudtuk a cikket elhelyezni. Különben is nagyon sok most az anyag. Mindemellett hisszük, hogy máskor is felkeres tollával.

«**Lourdesi utam.**» Csak januárban kezdjük leköszölni, mert terjedelme miatt nem tudnók decemberre — az évfolyam zárására — befejezni.

«**Imádkozzunk a hadbavonultakért.**» Ara 20 fillér. Kapható: Élet nyomda, Budapest, I. Fehérvári-út 15. szám — és a könyvkereskedőknél.

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv az oltáregyletek imakönyve, ötödik

teljes kiadás; 30 óra

K. Sáveley Dezső festőművész rajzaival
megjelent és kapható

Közönséges papíron:

Vászonkötés	3 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	5 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	6 " — "

Műnyomó papíron:

Vászonkötés, vörösvágás	4 K — f.
Bőrkötés, vörösv., tokkal	5 " 50 "
Bőrkötés, aranyv., tokkal	6 " 50 "
Borjúbőr-kötés, aranyvágás, párnázva, kazettával	8 " 50 "

Japán papíron: (az egész könyv egy ujjnyinál alig vastagabb)

Vászonkötés, vörösvágás	4 K 50 f.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " — "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " — "
Borjúbőr, párnázva, kazettával	9 " — "
Borjúbőr, hordozható tokkal	18 " — "

Walser-Varga-féle

Örökimádás imakönyv

öregbetűs hatodik teljes kiadás.

A betűk nagyok, de a könyv alakja alig valamivel nagyobb a kisebb alakú kiadásénál: K. Sáveley Dezső festőművész rajzaival.

Jó papíron:

Vászonkötés	4 K 60 fill.
Bőrkötés, vörösvágás, tokkal	6 " 50 "
Bőrkötés, aranyvágás, tokkal	7 " 50 "

Japán papíron:

Vászonkötés, bindre fűzve	5 K 20 fill.
Bőrkötés, bindre f., vörösvágás, tokkal	7 " 50 "
Bőrkötés, bindre f., aranyv., tokkal	8 " 50 "
Borjúbőr, bindre f., aranyv. párnázva kazettával	11 " — "

Liguori sz. Alfonz

Üdvösség Útja (elmélkedések).

Az első kiadás elfogyott; új kiadás készülöben.

Ezen könyvek megrendelhetők:

VARGA MIHÁLY esperes-plébánosnál

Kiskunmajsán (Pest vm.)

a pénz előleges beküldése mellett, vagy
utánvétellel

A kereskedésben 20%-kal drágább lesz.

REMÉNYSÉGÜNK

1906, 1907, 1908, 1909-ik évfolyamal
még kaphatók egyenként

1 K 40 fill.-jével.

ÖRÖKI MŰVÉSZET

az Országos Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

TARTALOM: *Dr. Babura László*: Halottak napja a hit világánál. — *Blashó Mária*: Aranymosás. — *Kovács Antal*: Az apáca. (Költemény.) — *Dr. T. L.-né*: Elrejtett Isten. — Német katolikusok és a háború. — *Jézusom, örömmöm*. Rovatvezető: *Dr. Szyllaba Emil*. Segítsünk az elesett katonákon. — Euch. Szövetségek. — Felső bimbók. Kincsesvár. — Röptében a nagy világ körül. — Egyesületi élet. — Irodalom. — Oltáregyesületek és a háború.

Halottak napja a hit világánál.

Három hónap előtt indította meg a sarajevói bomba azt a borzalmas lavinát, mely most már nemcsak drága hazánkat, nemcsak a monarkiát, hanem mondhatni egész Európát elárasztotta. Nem hólavina, mely télnek idején indul meg égbenyúló bércek ormáról és zúdul le recsegve-ropogva a völgybe, hanem vér-lavina és ami még fájdalmasabb: a mi édes véreink véreből való lavina, mely sok keserű könnyet sajtól ki szemünkből, sok szerető szívet tör össze egészen is. Népek temetnek, nem itthon, hanem idegenben. Temetőik nem telnek, bár drága halottaik száma egyre nagyobbodik. Most mindennap — halottak napja, bánatos, szomorú nap, ólmos, lelket nyomó, ködös hangulattal, mint amilyen ködös a novemberi napok levegője. S ami még szomorúbb: ez idén még halottak napján sem gyúlnak ki a temető mécei, az emlékezés tüzei. Libegő-lobogó lángjukat elfújja a háború forgataga. A pietás okosan hallgat a józanságra. Amikor a háború követel szinte emberfeletti áldozatokat, amikor a józan előrelátás a legszigorúbb beosztást parancsolja az élet készleteinek fogyasztásában és egyenesen tilt minden szertelen költsékezést, akkor a mi temetőink nem tehetnek nekünk szemrehányást sötétbenmaradásuk miatt. De bár sötétek a mi temetőink, nem alszik ki a mi hitünk világossága, amely átvilágít a másvilágra és biztatóan és vigasztalóan világít be egy szintén sötét temetőt, hol nem testek, hanem lelkek várják, epedve várják feltámadásukat, megszabadulásukat. Lelkek, kik telvék a világosság vágyával, de még sötétek, — beárnyékolja őket a bűn, illetve bűnhődésnek szürke felhője. Ez a túlvilági temető — a purgatorium s e sötét, de világosságra hivatott lelkek az ott szenvedő, szegény lelkek. Ezekről most sem feledkezünk meg, mikor a józan előrelátás tiltja a pazar kivilágításokat a temetőben. Nem feledkezünk meg róluk, mert szeretjük őket.

S ezt a résztvevő szeretetet a mi közös anyánk, az anyaszentegyház nevelte belénk. Az egyház valóban sokat gondol az ő meghalt gyermekeire. Nincsen szentmise, melyben róluk különösen meg nem emlékeznek. A zsolozsmát végző papjainak is többször napjában ír elő imát a megholtakért. Vannak jóváhagyott társulatai, melyeknek tagjai kivált a szegény lelkeknek akarnak segítségükre lenni imával, szentmisékkal, szentáldozásokkal, alamizsnával és egyéb érdemszerző cselekedetekkel. Sok oly imát ad gyermekeinek kezébe, mellyel búcsút lehet nyerni és ezt, mint lelki alamizsnát, a szegény lelkekért felajánlani. Végre évenként külön napot szentel az ő drága emléküknél, hogy élő gyermekeik különösen figyelmesse erre a szeretetkötelességre meghalt testvéreinkkel szemben.

Hallgassunk a mi jó anyánk szavára és tegyünk kivált e hónapban, mely a szegény lelkeknek van szentelve, tegyünk mi is valamit, tegyünk sokat, tegyünk minden tőlünk telhetőt azokért a szegény lelkekért, kik a tisztító tűzben szenvednek. Mert van, létezik tisztító tűz. Ez az egyház tana. Létezik oly hely a túlvilágon, ahol lelkek szenvednek, de a szabadulásnak szent reményével szenvednek. Oly lelkek, akik ugyan Istennel kibékülve, tehát halálos bűn nélkül lépték át az örökkévalóság küszöbét, de még nem tettek bűneikért eleget. Ez a hit már az ótestamentomban is megtalálható. Dúló csaták után Makkabeus Judás 12 ezer drachmát küld fel Jeruzsálembe, hogy a csatateren meghalt hősök lelki üdvéért áldozatokat mutassanak be a Mindenhatónak, mert *«szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni, hogy bűneiktől feloldoztassanak»*. (Mak. II. 12, 43.)

Az ószövetség eme hitbéli meggyőződését átvette az újszövetség is. Krisztus Urunk azt soha nem rosszalta, nem javította ki, hanem ellenkezőleg megerősítette, mikor beszélt oly bűnről, mely sem e világon, sem a másikon meg nem bocsájtatik. Tehát van a másik világon is bűnbocsájtás — bocsánatos bűnöké, — van ott is büntőrlésztés, adósságrendezés, és ez történik épen a tisztítóhelyen. Beszél továbbá oly börtönről, melyből nincsen szabadulás, míg az oda vetett adós az utolsó fillért is le nem fizette. (Mt. 5, 26.) Tehát van a túlvilágon is adósságtörlesztés, büntetéselengedés, természetesen nem örök, hanem ideig tartó büntetés elengedése.

A Mestertől így tanulták azt az apostolok is. Szent Pál írja, hogy *«tűz mondja meg, kinek milyen a munkája. Ha valakinek munkája, melyet feléptített, megállja helyét, jutalomban részesül. Ha valakinek munkája elég, az kárt vall, önmaga azonban megmenekül, de csak mintegy a tűzön át»*. (Kor. I. 3, 13.)

Vagyis ha valaki jót, igazat tanított — mert szent Pál itt főképp az evangéliumi tanításról beszél — azonban saját dicsőségét kereste, az

ugyan szintén üdvözülhet, de nem mindjárt, hanem csak bűnhődés, esetleg tűzben — a purgatórium tűzében — való bűnhődés után.

Igy tanítottak a szentatyák is. Hogy csak egyet említsünk dicső sorukból: *szent Cyprián* azt mondja, hogy vannak, akik egyszerre tisztulnak meg a vértanúságban; de vannak, kik hosszan és lassan tisztulnak meg bűneiktől a tűzben, míg meg nem fizetik adósságukat egészen.

Ez a hit-és meggyőződés sugárik felénk a katakombák falairól és a síriratokban: «Könyörgünk Uram! hogy neki a nyugalom helyét megadni kegyeskedjél!»

Különben a tisztítóhely létezését a józan ész is belátja. Mert ha a szent életet élteknek lelke az égbe, a megátalkodottaké a kárhozatba jut, akkor kell egy harmadik helynek is léteznie olyanok számára, akik ugyan megtértek a bűn országából Istenhez, de nem éltek oly szent életet, hogy rögtön Istennek, a végtelenül szent Istennek látására juthatnának. Viszont el sem kárhozhatnak, mert hisz kibékültek Istennel. Azután vannak bocsánatos bűnők, melyek a kegyelmi állapotot ugyan nem teszik tönkre, de mégis beszennyezik a lelket s ilyeneket az ember még utolsó gyónása után is bőven elkövelhet. Kell tehát egy helynek lennie, ahol ezektől is megtisztulnak a lelkek, ahol ezekért is elégtételt szolgáltatnak a megbántott isteni Fölségnek — és ez ép a tisztítóhely.

Nagy és jóleső vigasz rejlik e tanban, de egyúttal komoly felszólítás az élőkhoz, hogy iparkodjanak a szenvedéssel tisztuló lelkeken segíteni. A szentek egységének aranyabroncsa őket is hozzánk fűzi: testvéreink, édes véreink ők. Tudnánk-e közömbösek lenni szenvedéseik iránt? A testvéri szeretet most, a háborúban egy nagy irgalom. Kórházzá alakította át az egész országot. Szeretet és hála és pietás kötözi hős katonáink vérző sebeit. Ne feledkezzünk meg azonban azokról sem, akik nem térhettek többé vissza körünkbe, hanem hősi halálon át mentek az örökkévalóságba. Nagy megnyugvásunkra szolgálhat, hogy katonáink legnagyobb része töredelmes gyónás és szentáldozás után indult a csataterre. Isten ítéletei azonban nagyon igazságosak! Bizonyára van rovása, van törleszteni valója mindegyiknek.

Segítsük őket imának, szentmishallgatásnak, szentáldozásnak lelki alamizsnájával. Azután nyerhetünk sok búcsut is és ezeket is felajánlhatjuk a szegény lelkekért. Erre az egyház is buzdít. Mert mindazoknak, akik november hónapjában naponként bármily csekély jócselekedetet visznek végbe a purgatóriumi lelkekért, naponként 7 évi és 7 negyven-napi búcsut engedélyezett s ha ezt az üdvös szokást az egész hónapon át folytatják, egyszer, egy szabadon választható napon teljes búcsut nyerhetnek, ha meggyónva és megáldozva az egyház szándékára imádkoznak. S ha ezt megtesszük, összehasonlíthatlanul jobban segítünk a szegény

lelkeken, mint a legköltségesebb koszorúkkal s a legpazarabb sírkivilágítással. Mert a koszorúk elhervadnak s a mécsek kialusznak; a felajánlott lelki érdemek ellenben el nem mulnak örökké. *Dr. Babura László.*

Aranymosás.

(Folytatás).

IV. «Terheket dobtam a tenger mélyébe.»

Terheket dobtam a tenger mélyébe és újra szabadon, bátran, kifejlesztett izmokkal, táguló tüdővel úszhattam tovább. A tengerből arany szemek csillogtak elő, a saját szabadságom reflexei voltak.

Ezekből vertem monstranciámhoz a második sugarat.

Szabadságom a második sugár és ezt is tőle tanultam, aki a monstranciából néz le rám.

Mit hordoztok terheket vállatokon, mikor a végtelenség felé akartok úszni? Minek a gondok terhe, minek kutatni jövőt féltő sejtelmekkel? Minek éltek víziókban és álmokban, nem pedig valóságban?

A jelen az erő — a jövő félelme, aggodalma, ábrándos reményképe csak teher.

Dobjátok el a terheket — veletek az Úr! Az oltárszekrényből jön veletek — minek hát félni, aggódni, ábrándban remélni? Aggúságot, félelmet elvesz ő — ábránd helyett pedig valóságokat ad.

Nézzetek az Ő szemébe — akkor zavaros hullámok közt is meglátjátok gondviselésének arany szeméit és eldobva terheket, szabadon úszhattok tovább a végtelenség felé...

V. «Elmondok valamit.»

Csekélység, nagy dolgokban elvesző semmi és mégis csoda lehelete száll ki belőle.

Kis gyermekről szól a történet, akit magával sodor az élet szennye. Szegényke sohasem látta a fővényből felcsillanó arany szemeket. Így történhetett csak, hogy felserdülve törvény elé került a szerencsétlen kis lélek.

Mintha most is hallanám zokogását — látnám sirástól nekidagadt szemét. Elviszik anyjától, elviszik otthonából, el a becsületes emberek köréből sok-sok évre szigorú javítóba.

Azt hittem a szive szakadt meg, öngyilkosságról beszélt el nem álló zokogással, hogy azt hittük, beteggé sírja magát. Szép szó, vigasztalás, szigor, nem használt, csak sírt, sírt, mert nyomta szívét a nagy teher: a jövőnek félelme.

Akkor elvittük szentáldozáshoz: először életében.

És mintha elválták volna a könnyek árját... Mosolyogva állt előttünk, kezében fehér gyertyával, megnyugvás tükröződött arcán, nyugodt volt hangja, ahogy elmondta szépen, csöndesen:

— «Uram, nem vagyok méltó.»

Azóta nem láttam kétségbeesetten, nem láttam sírni.

Megpillantotta bűnhődő életénck hullámai között az aranyszemeket. Eldobta terhét, a jövő félelmét és szabadon úszott tovább a végtelenség felé, ahonnan biztatón sugárik az Eucharistia...

VI. «Mikor tükörré válik az emberek szive.»

Az embereket néztem és szerettem volna menekülni tőlük. Fájt az idegenségük — a borzasztó messzeségük.

Fájt, hogy nem találtam bennük semmi közöset. Fájtak az ellentétek, amiknek össze kellett vágni, hogy vér serkedt nyomában.

Embert megvető lettem és öntudatlanul magamat vettem meg.

Ilyenek mind az embergyűlölők. Ilyenek mind a lenéző, kritizáló, lekicsinylő kicsinyes lelkek.

Akkor az áldoztató korlátnál egyszer körülnéztem.

Sok embert láttam magam mellett és arra gondoltam, hogy tegnap és tegnapelőtt szintén sok más is volt és holnap, holnapután megint újak lesznek. Arra gondoltam, hogy sok-sok más templomban ismét ezen a helyen emberek térdelnek ép úgy, mint én.

Ez volt az első ismerős, rokoní vonás — az első hasonlóság, első találkozás lelkeink között. Ekkor láttam megcsillani az emberi szivekben az aranyszemeket.

Hogy mindenki ember, mindenki istengyermek, mindenki édes testvér, egy étellel és egy itallal táplálva, felnevelve.

Ezzel a gondolattal szállt szívembe a megértés, az együttérzés, a nagy, mindenkít átölelő emberszeretet.

Szeressünk — szeressünk — szeressünk emberek! Ez a mi egymást Krisztusban ölelő nagy-nagy szeretetünk bizonyára egyik legszebb sugár lesz monstrenciákban, ahová az eucharistikus Urat helyezzük...

Igy lesz tükörré az emberek szive, mert mindegyikben önmagunkat látjuk, hiszen én is, te is, Krisztus mintája után alakulunk.

(Folytatása következik.)

Blaskó Mária.

Lapzártakor értesültünk azon súlyos szerencsétlenségről, melynek az egyik buzgó Herfort nővér esett áldozatul. Évek óta volt gondozója és terjesztője a kőbányái oltár-egyesületnek. Az Úr Jézus vegye oltalmába lelkét!

AZ APÁCA

Míg mások élék a világukat,
S szedik az illatos virágokat,
Tavaszi napverőn:
Ő a zárda vasrácsai mögött
Fekete fátyolba öltözködött,
S imát mond epedőn.

S amíg a gyűlölet ezer viharja,
Az emberszíveket föl-fölkavarja,
S beléjük gyilkot üt,
Odabent a zárda szelid csendjében,
Ég a szeretefnek lángja serényen,
Bobogva mindenüff.

S mit a szülői gond otthon hibázott,
Nem értvén meg a gyermeki világot,
Tűrelmetismerőn
Nyessi, ollózza, gonddal, szeretettel.
A vad hajfást, s nemes fákat nevel fel
A pusztá, tar mezőn.

S ahol jajgat a kín az ajkakon,
Fájó sóhajok szállnak szárnyakon,
Kint a csaták terén,
Minden önzést, nyugalmat elfeledve
Segíteni viszi a szíve, lelke
A kinnak emberén.

S elkiséri a gyógyszerillatos
Kórházaknak kemény ágyaihoz,
S ápolja betegét,
Ken, mos, kötöz, undok, égő sebet,
Virraszt hosszú, gyötrelmes éjeket,
Le sem hunyja szemét.

S amíg befegjének sebe heged,
Ő neki mást ír meg a végezet
Az élet tavaszán.
Elfonnyad, elhervad élte virága,
S csendes, szelid halál borul reája,
Mosollyal ajakán.

Kovács Antal.

Elrejtett Isten.

BOMOR idők tünnek föl, — a háború borzalmai, jajgatás és sírás, csatatéren elhunyt hősök utolsó sóhajai, mint valami Istenítélet vonulnak át e földön és szíveinket gyászos érzelmekkel telítik. Aggódomba lessük a híreket, győzünk-e, vagy nem?

Hála az Egek kegyelmes Urának, eddig a győzelem szegődött mellénk és forrón esedezünk a Mindenhatóhoz, hogy állandóan győztesek maradjanak fegyvereink. Győzünk és mégis mennyi tengerkönyv folyt el már, mily vészes örvényei a fájdalomnak töltöttek el máris sok szívet. Apátlan árvák sírnak a kenyérért, özvegyek zokognak korán elhunyt férjükért, anyák remegnek fiaikért. Némely anyának öt leánya maradt kenyérkereső férje nélkül, máshol három fiát küldte a harctérre a búsuló apa és hogy egyebet ne említsek, egy fiatal huszárkapitány neje, miután egy napja csak, hogy anyja lett egy kis fiúnak, elbúcsuzott a harctérre

induló férjétől. Most pedig gyászos hír jött, hogy a daliás katona ott maradt holtan az orosz síkság embergyilkos mezőin és vérével öntözte a kemény, fekete muszka földet.

A háború mindig borzalmas, még ha győzünk is és nagy csapásokkal, temérdek hátránnyal jár. Az ipar alig tengődik, a kereskedelem csak tengleng, mindenki takarékoskodik és az emberek örülnek, ha csak élelmük van. Pedig még a háború előtt is mily rettenetes luxus uralkodott, a gyári munkásnőtől kezdve a milliomos kereskedő, vagy nagyúr nejéig mindenki a francia izléstelen divatnak hódolt. Garmadával olvasták a francia regényeket, a színházak francia vagy franciásan érzékies, erkölcs-telen darabokkal rontották az emberek lelkeit. Kevesen gondoltak Istenre és éltek Isten szolgálóihoz, gyermekeihez méltón, a nagy tömeg még mindig cifra a külsejében és keservesen koldus, szegény lelkében.

A keresztény vallás Istenadta dús kincseit nem becsülik, mert nem ismerik! A tudatlanság fekete éjszakája vonja homályba a szíveket és oly kevesen ismerik még mindig az Égi világosságot. Mikép lehetett ez?

Egyszer egy úrnő elvesztette gyönyörű szép leánykáját. Hogy vigasztalják, ismerősei, rokonai mindig csak a fiat dicsérték, hogy milyen szép, milyen kedves, erős stb. Erre ő mérhetetlen fájdalomában így fakadt ki: Hát már senki senki sem emlegeti az én Erzsikémet! (Igy hívták elhunyt leányát.) Az volt csak a szép és kimondhatatlanul kedves és most most már nélkülözni kell őt. Azt emlegettétek.

— Ah, — mondták — rokonai, minek olyant emlegetni, ami szomorúságot okoz.

Igen, ez a baj a vallásnál is! A mai nemzedéket szomorúvá teszi. Mert eszébe hozza a túlvilágot, az örök Birót és igazságos ítéletét. Erre pedig nem szeretnek azok gondolni, akiknek mindenük a bűn, az Isten parancsainak áthágása. Ezért nem olvasnak kath. lapot vagy könyvet, nem járnak szentbeszédre, mert nem akarnak esztelenségük tudatára ébredni és megszorodni fölötte.

No de aztán olyan tudatlanok épen a vallás, hitbuzgalom és más kath. vonatkozású dolgokban, hogy rettenetes. Egy kis leány, (úri szülők gyermeke), azt hitte, hogy az Oltáriszentség a szent ostyát magába záró aranyos tartó. Nem is sejtette, hogy szent ostya is van benne. Egy élemedett kath. úrnő kérdezte, miért van szent Antal karján kis gyermek, hiszen nem volt házias ember és nem volt fia. Egy másik úrnő is oly kevéssé ismerte sokáig szent Antal élettörténetét, hogy csodálkozott rajta, miért tartja szent Antal a kis Jézust karjain? Hiszen nem élt Jézus Krisztus idejében. De Göthérol, Schillerről alaposan tudott ez úrnő.

Legutóbb egy kath. úrhölgy azt kérdezte, hogy Lourdes talán szanatórium? Mert hallotta, hogy betegek is mennek oda.

— Nem, nem szanatórium — válaszolták neki.

— Hát akkor mi?

— Kegykely! — volt a felelet.

Még ezt sem tudta! Persze csupa antikeresztény lapot és könyvet olvasott, melyek lelkét kínai falként övezték, úgy hogy a kath. hitéletnek legkisebb hangocskája se érhetett hozzá.

Hát ilyen szimptomák nagy lelki betegségnek, a vallással való nemtörődömségnek a jelei. Az Ég Úra ott várakozik a tabernakulumban híveire. De nem jönnek Hozzá, mert nem ismerik! Rejtett Isten, rejtett manna Ő közöttünk!

Adja Isten, hogy e komoly, lelket felkavaró, szívet félelemmel eltöltő idő a kath. hívőket újra Istenhez vezessék! Keresve-keressék az Istent és akkor meg is fogják találni.

Tengerét a kegyelmeknek kínálja nekünk az Üdvözítő az Oltári-szentségből. Ő menjünk Hozzá, kérjük és megkapjuk minden bajainkra a segítséget, minden fájaldunkra az írt.

Dr. T. L.-né.

A német katolikusok és a háború. Németországból, Westfalenből, kaptuk ezt a levelet:

A behívottak otthon mind meggyóntak és megáldoztak. De nem csak ők! Anyák, apák, testvérek, az egész falu vette a szentségeket. Remek volt a hangulat.

Münsterben egy katonáról tudták, hogy az egész századból egyedül ő nem volt a szentségeknél. (A tisztak is voltak.) Amikor a csapat már útrakészen állott, a százados azt a katonát a front elé hívta és megkérdezte: «Egyedül maga akar Isten nélkül vonulni?» Az elsápadt katona időt kért a szentségek vételére.

Az egész sereg lelkülete bámulatos! Jókedv Istenbe vetett sziklaszilárd bizalommal és mély vallásossággal van együtt.

Egyik csatában egy tisztnek tüdejét átjárta a golyó. Barátja, egy fiatal, jókedvű tiszt, vitte őt ki a golyózáporból és útközben hangosan előimádkozta a sebesültnek a *bánat* imádságot. Hátha meghal!

Egy tüzértiszt ezt írta haza: «Az irtózatoss háromnapos harcban csak *különös felső oltalom* következtében maradtam sértetlen.»

Nem kevésbé épületes az otthonmaradottak viselkedése. A szentségek vétele folytatódólagosan élénk és minden képzeletet felülmúl. A köznapi szentmisén, dacára a sürgős munkának, mindig sokan vannak jelen.

Még egyet! Paderbornban most fog hat sebesült francia fogoly az *első szentáldozáshoz* járulni.

Isten útjai csodálatosak!

JÉZUSOM, ÖRÖMÖM

Rovatvezető: DR. SZVLLABA EMIL.

Segítsünk az elesett katonákon!

MINDEN évben a halottaknak, a tisztítótűz lelkeinek szenteljük november havát, de ebben az évben különösen sokat gondoltunk rájuk. Hiszen annyi a halottunk, aki egy évvel ezelőtt még velünk együtt imádkozott az elhunytakért; sőt nagyon sok az olyan is, aki még egy-két hónappal ezelőtt egészségesen távozott tőlünk, most pedig idegen földbe van temetve, lelke meg tán a tisztítótűzben alig-alig várja, hogy segítsünk rája.

Az a régi kaszás, akinek halál a neve, ez évben nagyon is bejárja Belgiumot, Franciaországot, Galiciát, Oroszországot, hozzánk is belátogatott a Kárpátok vidékére, sőt járja a tengeren is, elnéz Kinába is, hol a japán támadja a németek birtokát. S az öreg kaszás mindenhol sűrű rendeket talál; ezek a hadseregek. Beleereszti e sűrű sorokba a kaszáját és hull az ember, a másik pillanatban pedig a tisztítótűzben találja magát az elesett katona lelke. Ó ha nekünk olyan lelkek beszélhetnének, akik már sok-sok év óta vannak a tisztítótűzben! Bizonyára azt mondanák, hogy soha, de soha annyi lélek közénk nem jutott, mint e néhány hónap alatt. Ó ha szólhatnának az elesett harcosok őrangyalai! Hányról, de hányról mondanák, hogy a tisztítótűzbe kísérték a lelkét!? Gondoljatok erre s fontoljátok meg azt is, hogy nem kellene-e rajtuk segítenetek és miképen segíthetnétek.

Ime, a leányok meleg hősipkát, vastag harisnyát kötnek. Vannak iskolák, amelyekben most a kötést az egész tanítás alatt megengedik nekik. Kötnek, miközben a padban ülve tanítónőjükre figyelnek. Tudjuk, hogy harcban lévő katonáinknak készítik a meleg ruhát. Szívesen készítik. Miért szívesen s miért engedik meg nekik a kötést minden tanítás alatt,

nemesak a kézimunka-órában, mint máskor? Nemde azért, mert katonáink megérdemlik a leányok szorgalmas munkáját! Hiszen a harcoló katona többet ad, mint amennyit mi adunk neki: a legdrágább földi kincsét, vérért, életét áldozza fel értünk.

Benézünk a katonai kórházakba. Folyton járnak-kelnek ott emberek, de gyermekek is. Üres kézzel egy sem jön. Ki ujságot, ki ennivalót, ki dohányt, ki ezt vagy azt hoz a sebesült katonáknak. A vitézek, akik nemrég a halál torkából szabadultak ki s azért tudják, mily fontos az imádság, nem egyszer kérnek épen tanulógyermekektől imakönyveket. S a gyermekek? Tudok olyant, aki szinte koldulja e könyveket s egész táskával viszi az ő katonáinak. Miért adunk mindent olyan zűzösen sebesült katonáinknak? Miért szeretjük oly nagyon, hogy az utcán azonnal utánuk nézünk, mihelyt meglátjuk? Ugyebár azért, mert érettünk szenvednek; hiszen, ha nem álltak volna ellen az ellenségnek, az már régen itt pusztítana közöttünk. De azért is szeretjük s azért is adunk mindent nekik, mert ők már többet adtak értünk, drága vérüket. Micsoda ehhez képest az a kis ajándék, amit nekik viszünk! Lehef a vért megfizetni? Bizony arannyal sem. Nagyon gazdagon ajándékoztak meg minket, mikor helyettünk vérüket ontották.

Ámde a mi katonáink nincsenek csak ezen a világon, sokan elesetek s a másvilágra jutottak. Reméljük, hogy ezeknek jó része már a mennyországából néz le a csataterekre s kéri a jó Istent, hogy adja meg hadseregünknek a győzelmet. Azonban másik részük még nem mehetett be a mi Atyánk gyönyörűséges országába, hanem a tisztító tűzben szenved.

Már most melyik katonának köszönünk legtöbbet: annak, aki a csatatéren élve s egészségesen küzd? Annak, aki sebesülten a kórházban fekszik? Vagy aki elesett s a tisztító tűzbe jutott? Hiszen igaz, hogy valamennyinek sokkal többel tartozunk, mint amennyit adhatunk; de aki már életét is odaadta értünk, annyit adott, hogy többet nem is adhatott. Azonkívül: melyik katona szenved e három közül többet? Az egyiknek a csatatéren hideget kell tűrnie, sokat gyalogolnia, golyótól eltalált társait látnia, sokat virrasztania s folytonosan a halál veszedelmében van; a másik, a sebesült katona már ezt mind elszenvedte s azonfelül sebe is fáj; a harmadik, aki elesett s a tisztító tűzben van, átment mindezeket a fájdalomokon s azonkívül most oly kínokat szenved, amelyekhez foghatók ezen a világon nincsenek. Tehát ez a katona szenved legtöbbet. Ha látsz megsebesült katonát, akinek mind a két lábát ellőtték, tudd meg, hogy az elesett katona lelke a tisztító tűzben sokkal szerencsétlenebb. S ha az ilyen katona a kórházban panaszkodik, hogy mi lesz belőle, ha felépül, mert hiszen koldussá lett: jusson eszedbe, hogy a tisztító tűzben a katona még szomorúbb.

Nem hiszem, hogy el tudnánk feledkezni ezekről a katonáinkról, akik legtöbbet áldoztak érettünk s legjobban szorulnak ránk. Imádkoztok a csatázó katonákért és meleg ruhát készítették számukra? Helyesen cselekszitek; kérlek, tegyetek így ezentúl is. Ajándékot visztek a sebesülteknek, szeretitek őket? Az Úr Isten fizessen meg jó szivetekért: folytassátok, szépen kérlek. De lám, gondoljunk az elesettekre is! A nyomorékká lőtt katonának megmondhatjátok, hogy koldus nem lesz: majd gondoskodik róla a haza, a nemzet, amelyért megsebesült; de hát a tisztítótűzben szenvedő katonát elhagyjuk-e? épen azt, akit legjobban kell szeretnünk, mert legtöbbet áldozott értünk? Nem, mi nem hagyjuk el! Jól tudjuk, hogy, ha nem adta volna értünk életét, imádsággal és jócselekedetekkel eleget tehetett volna bűneiért s nem jutott volna a tisztítótűzbe. De feláldozta érettünk. Azért mi helyette akarunk bűneiért eleget tenni, hogy az Úr Isten minél előbb szabadítsa meg kínjaitól.

Miképen fogjuk ezt tenni? Legalább egy szent áldozást ajánl fel mindegyikünk e hónapban az elesett katonák lelkéért. Sok ez? Nincs annak szive, aki soknak tartja. Ti szépséges, vitéz katonáink, kik a csatamezőn örökre behunyfátok szemeteket, ne szomorkodjatok a tisztítótűzben! A gyermekek serege megszabadít titeket e hónapban. Gyenge az ő testük arra, hogy fegyvert fogjon; hiába is nyulnának fegyverhez, hogy titeket a tisztítótűzből kiszabadítsanak. A tisztítótűz kapuját másképp kell megnyitni s ez a sereg tudja, hogy miképen. Elmegy mindegyikük a királyok királyának oltárához, ezt a legfőbb királyt szívébe fogadja, kéri fogja, hogy hívjon titeket magához a szép mennyországba. Szép katonalelkek, nyugodtan várjatok: a gyermekek imája hatalmas Jézusnál, még e hónapban üt számotokra a szabadulás és az örök boldogság órája! Addig is imádkozzatok, hogy nekünk is eljőjön a szabadulás, a győzelem napja!

EUCCHARISZTIKUS SZÖVETSÉGEK.

Ami az októberi ujságból kimaradt.

Tudniillik a *budapesti* szövetségi tagok még szeptember 20-án szintén résztvettek azon a közös szentáldozáson, amellyel a budapesti ifjúság könyörgött az Úr Jézushoz édes hazánkért és a harcoló katonákért. Sajnos, a tagok nem igen tudtak róla, azért mégis jelenvolt körülbelül 260 tagtársunk. Reggel 7 órakor indultunk az igazgató vezetése alatt az Örökimádási templom udvarából a Bazilikába, ahol 6 órakor volt a szentmise, mely alatt nagy áhitattal vettük magunkhoz az Úr Jézust. Budáról is láttunk tagokat. A rendfenntartásban igen buzgón segítettek

a fiúknál Tanner Gyula, Halmos Nándor, Langhammer László ifjak szövetségi tagok, a leányoknál pedig Mayer Teréz, Swajda Irén, Katona Krisztina és Rottenbücher Ilona leányszövetségi tagok.

Szentesen új szövetség alakul. Örömmel fogadjuk körünkbe az új testvéreket.

Szászváron is nagy az érdeklődés a szövetség iránt. Csak lépjenek be, gyermekek, minél többen.

A júliusi jutalomdíjak a pályázatért csak októberben lettek elküldve. A háború miatt előbb nem lehetett. A posta nem vette fel.

November 5-én van szent Imre herceg ünnepe. Menjünk azon a napon a szentáldozáshoz és kérjük az angyaltiszta szentet, hogy segítse meg édes hazánkat.

FESLŐ BIMBÓK

Kincsesvár.

EGYSZER volt, valahol a felvidéken volt a török idők vészes idején egy nagy és szép vár az Ipoly mentén, úgy hívták, hogy Kincsesvár. Nagy és gazdag úr volt a tulajdonosa: Ipolyi Gergely uram, aki az apjától örökölte sok, sok kincsel, tömérdek földekkkel, számanélküli ménesekkel, gulyákkal és terjedelmes erdőkkel a várat. De Gergő uram, — ahogy a vidéken hívták, — nem érdemelte meg valahogy az örökséget. Mert míg az apja, István, jól gondját viselte mindennek, a várat is gondozta, őrizetére sok erős katonát tartott, addig Gergő uramnak inkább az eszemiszomra meg a dinom-dánomokra volt gondja. No meg mikor az öregebbik várúr, az ő jó édesatyja lehunyta örök álmra a szemeit, akkor meg épen könnyelmű életet kezdett élni. Mindenféle jött-ment emberekkel, rossz keresztényekkel keveredett barátságba, akik ugyancsak eltántorították a jó útról.

A remekszép vár büszke bástyái, tornyai omladozni kezdtek, a szép termekben dorbézoló társaság mulatozott, mely kockán, kártyán és egyéb fortélyos ravaszsággal elnyerte a várúr pénzét. Kevesbedtek a gulyák, fogytak a ménesek, de a várúr nem tért észre.

— Megvan még a sok kincsem a várban, amit az atyám reám hagyott! — mondogatta kevélyen. — Ahhoz hozzá nem nyulok a viláért sem!

Veszedelemes idők súlyosodtak pedig akkoriban hazánkra. A török, aki

befészkelte magát az ország szívébe, gyors egymásutánban foglalt el mind nagyobb területet Magyarország felületéből. Drégelyvár elestével az Ipoly völgye is török fennhatóság alá került. Csak a felső Ipoly sziklás hegyvidéke volt még szabad, ahol a Kincsesvár fehérlett a legmagasabb hegytetőn. Gergő uram úgynevezett jóbarátai a török közeledtére úgy szétrebbentek, mint a felriasztott madarak.

Az pedig, akire eddig legkevésbé hallgatott, a várkaplán, főtisztelendő Angelusz, híven kitartott mellette. Sőt tanácsaival segítette, hogy miként lehetne a szép várat megmenteni.

— Hozassa rendbe kegyelmed a bástyákat, falakat! — mondta Gergőnek, — az ágyúk számát szaporítsa meg és lássa el a lőporkamarát nagy készlet lőporral, a golyótartályokat töltesse meg színültig jóféle golyókkal. Kardok, puskák legyenek bővíben a fegyvertárban és ami fő fogadjon fel sok és erős, próbált, ügyes katonát zsoldosvitéznek, akik éjjel-nappal lődözzék vissza az ellenséget.

Gergő uram a fejét vakarta.

— Könnyű a főtisztelendő úrnak a más zsebéből preskribálni. Hiszen nincsen készpénzem semmi.

— Hm, ez baj. Persze a kártya, a dinom-dánom, a sok cifra ruha fölemésztette. De hát ott van a kincstár, adja el kegyelmed a benne levő sok ékszert, rubintos násfákat, gyöngyös nyakláncokat, arany mentekötőket és a nagy ezüst billikomokat. Lesz aztán pénze elég.

— Ohó, abból nem lesz semmi. Én elkótyavetéljem azt, amit őseim oly sok századon át összegyűjtöttek. Olyan nincs!

— De jó uram, hiszen akkor elveszíti könnyen a várat is! Míg így, ha eladja kincseit, megmaradnak legalább a vára és birtokai.

De Gergő uram ezt a jó tanácsot sehogy sem fogadta el. Az ő fősvény szíve csüngött kincsein, gögje pedig istápot nyert, ha végignézett az ősi ékszereken, ezüstneműin.

— Még kedves pajtásaim kedvéért sem nyúltam e szent ősi ereklyékhez! — mondta dölyfösen. — Miért tenném most? Nem vagyunk még annyira.

— De bizony annyira vagyunk! — felelte Angelusz káplán szomorúan, mert látta, hogy Gergőnek hiába beszél. — Olyan idők vannak, amelyre illenek Krisztus urunk szavai: «Most azonban akinek erszénye van, vigye magával és a táskát is, (mert ellenség ellen kell mennünk!) S akinek nincsen pénze, adja el köntösét és vegyen kardot.» Mert az ellenség — folytatá Angelusz — kiméletlenül elveszi mindenünket, még életünket is, és drága féltett kincseink is kezébe kerülnek. Bizony mondom, hogy nem fogja kimélni azt, hanem összerontja és elfecsérli.

(Folytatása következik.)

Röptében a nagyvilág körül.

Budapest az Oltáriszentség városa. Az 1912-iki bécsi eucharisztikus kongresszusról visszatérve Budapestre, sivár hidegség futott végig rajtam. Irigyeltem Bécestől az eucharisztikus mámort és levegőt, mely a kongresszus alatt lüktetett és szétáradt és fáj a mi fővárosunk hitetlen, a hit mélységei iránt érzéketlen, elfásult lármája. Mikor lesz Budapesten eucharisztikus világkongresszus — kérdeztük egymástól. Talán soha, volt a rideg válasz.

S most? Istenem úgy érzem, hogy a Gondviselés a legmélyebb és legszentebb hittitok. A háború borzalmai közt, hogy lágyítja a jó Isten a lelkeket! Amikor határainkon az ősszemberiség legrémesebb történelme íródik: a háború, százezrek, milliók azon törekvése s szivüktől szentnek érzett kötelessége, hogy egymást öljék, akkor a jó Isten itthon a legmélyeségesebb és legfönségesebb hitigazságnak diadalnapjait engedi megérni. Amit a béke finomabb nagyvárosi élete alig akart észrevenni, az most a felzaklatott és hazai szenvedélyektől feldúlt szívben extatikus imádásra talál: a legméltóságosabb Oltáriszentség.

Ime, ahol a déli korzó bűnös parfüme áradt szét máskor a Kigyó-téren, most valamelyik vásárnap ezek és ezek térdre zsúgorodva zokogtak a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

A legméltóságosabb Oltáriszentség előtt háborús imaórák ritkán látott embertömegeket gyűjtenek naponként a tebernakulum köré.

Szentáldozás annyi van, mint máskor husvét előtt.

A szent István bazilika misztikus áhítatában egyik vásárnap a férfiak rendezett tábora járult az Úr asztalához, a másik vásárnapon a nők ezrei, szeptember 20-án pedig a kis ifjúság nyüzsgő sokasága végzett közös szentáldozást a háború sikeréért és hadseregünk győzelméért.

Szeptember 13-án szentségimádás volt majdnem minden fővárosi templomban, szeptember 5—8 között pedig eucharisztikus triduum az Örökimádás-templomban.

S mikor mindezt boldogan szemléli lelkem mélységes hálával gon-

dolok önkénytelenül az áldott emlékü X. Pius pápára, aki figyelmünket a szentségi Ur Jézus felé irányította. Hová fordulnánk most kétségbeesésünk szélén? Kitől kérnénk erőt csüggedő lelkünk számára, ha X. Pius pápa az Oltáriszentség erejét, hatalmát újra fel nem fedezi elvakult és elhidegült szívünk számára. Mikor szivemben felzokog a kérés a szentségi Jézus trónja előtt áldásért hazánkra és hadseregünkre — elnémulhatatlanul tör fel bennem a sóhajtás: áldott legyen X. Pius pápa, az eucharisztikus pápa emléke.

EGYESÜLETI ÉLET.

Budapesti Országos Központi Oltáregyesület szeptember 21-én tartotta második ülését azon célból, hogy az oltáregyesület a háború okozta sajtó sebek gyógyításán továbbra is résztvegyen.

Az ülésen a választmány több tagja és sok lelkes terjesztő is részt vett. Az elnöknő öxcellenciájának távollétében az értekezlet *Kánter Károly* igazgató vezette. — Megnyitó beszédében a háború természetfeletti vonatkozását világította meg. — Mert a háborút nem szabad csak a maga durvaságában tekinteni, hanem természetfeletti szempontból nézni és Isten akaratát benne megkeresni. — Nemcsak egyes emberek, hanem államok is érdekeszeütközésbe jöhetnek. Ez utóbbi szüli a háborút, mely borzalmassága mellett is, ha önvédelmi, erkölcsös. Tehát a vallásos ember épen vallásában találhatja a legmélyebb motívumokat arra, hogy lelkesedjék magyar hazája ügyéért, hogy vallásos lelkiületének minden erejével vegyen részt a segítség és vigasztalás munkájában.

Ezen szavak után az igazgató nyomatékosan felhívja a figyelmet a *nyomatványokra*, melyek beteg katonák kezébe kerülnek.

Buzgó úrnők, a sajtóegyesület fővárosi hölgybizottsága, melynek lelkes elnöknője szintén jelen volt — sokat tehetnek e téren. Gondoljunk azokra a kórházakra, amelyek nem katolikus intézmények házaiban nyernek elhelyezést s juttassunk oda jó keresztény erkölcsű olvasni valót. Kívánatos, hogy az oltáregyesületi munkatermet többen látogassák.

Bemutatja az igazgató a besztercebányai oltáregyesületi igazgató levelét, mely megmutatja, hogy a nevezett oltáregyesület milyen helyesen fogta fel hivatását a háború napjaiban. Ima, munka, kórház, könyvtár jelzik az oltáregyesületi tag munkaterét e szomorú időben.

November 4-ike. Borromei szent Károly napja *Kánter Károly* országos igazgató névnapja. Olyan dátum ez, melyet szívünk szeretete és hódolatteljes tisztelete melegen ünnepe, de amelyről sokat írni vagy beszélni nem illik: tiltja az igazgató

végtelen szerénysége. Neve a hitélet terén fogalom és valósággal összeforrott, összenőtt az oltáregyesület életével, történetével.

Az oltáregyesület tagjai akkor hozzák a legkedvesebb névnapi ajándékot, ha imáikban és szentáldozásukban kérik a szentségi Jézust, hogy szent kegyelmével és áldásával kísérje továbbra is az igazgató munkásságát az Eucharisztia dicsőségére s az oltáregyesület jámbor törekvéseinek javára.

A községi oltáregyesület hosszabb előkészítő munkálat után, melyben gr. Mikés János püspök úr meg nem szünő, az egész egyházmegyére kiterjedő szervező munkája mellett, dr. Bárdos Remig főgimnáziumi igazgató és a városplébános vett tevékeny részt, nagy lendülettel megkezdte működését. Elnök: özv. Hodóssy Béláné, titkár: Früchtl Mariska. A választmány tíz tagból alakult meg: dr. Kovács Istvánné, Pfeffel Jánosné, ifj. Eitner Gusztávné, dr. Dreiszker Józsefné, Szluha Dénesné, Schönbauer Emma, özv. Nikodém Jánosné, Kerkápolyi Magda, Perkovits Edéné és br. Babarczy Ilona. Tagjainak a száma már felülhaladta a 300-at. Köszeg katolikus társadalmának színe-java csoportosul az oltáregyesület zászlaja köré úgy, hogy gyönyörű működést és eredményt jósolhatunk a lelkes új egyesületnek.

A Besztercebányai Oltáregyesület. Az ügybuzgó igazgató 120 új tagját — a *jálnai oltáregyesület* tagjait — küldte elkönyvelés céljából.

A besztercebányai oltáregyesület a háború alatt aug. 14-ike óta mindennap Szentségkitétel mellett rózsafüzért végez, szeptember 29-én egész napi Szentségimádást tartott. A tagok igaz jámborsággal jelennek meg naponta ez ájtatosságokon s a legnagyobb készséggel vannak mindenben segítségére a kórházi ápolásnak s a háborúba vonult katonák itthonmaradtainak gondozására alakult segítő akciónak. Nagy szolgálatot tesz most a négy év előtt megalapított oltáregyesületi könyvtár, melynek hitbuzgalmi és szórakoztató olvasmányait a legnagyobb hálával fogadják sebesült katonáink.

Az oltáregyesület ünnepnapjai. Október 6-án volt boldog emlékü *Trautweinért*, az oltáregyesület alapítójáért requiem.

November 6-án az oltáregyesület két nagy eseménye találkozik. Egyrészt 55-ik évfordulója annak, hogy már az Istenhez tért nemes lelkek a budapesti oltáregyletet létrehozták. Az idén, amikor 63 sebesültet ápol és lát el az egyesület, legjobban nyilvánul meg az oltáregyesület életképessége és hűsége a nagy alapítók nemes intencióihoz. *November 6-án* van másrészt az oltáregyleti Örökimádás-templom egyházmegyei szentségimádási napja.

November 19-én szent Erzsébet és Erzsébet királyné együttes emlékét ünnepli az oltáregyesület, mely alkalomból 10 órakor ünnepi nagymise lesz az Örökimádás-templomban.

IRODALOM

Champol: János herceg öröksége. Fordította *Hodács Ágost*. Hodács Ágost fordításait mindig örömmel ajánlja olvasóközönségének az Örökimádás. Jelenleg ezt még fokozottabb mértékben tesszük. A regénynek is mondható elbeszélés tartalma a következő: A pénzszerzésben fáradozó, de nemesszívű Ravenot megvásárolja a néhai János herceg birtokát. Kora anyátlanságra jutott fia és leánya egy fellengzős, nagyzó és tettettett idealista nevelőnő kezében most épen nem bírnak magukkal. A fiú János herceget akarja utánozni, a leány nagyvilági hölgy szeretne lenni. E törekvésükben mindent lekicsinyelnek, a községben dolgozó iskolatestvéreket sem kivéve, kiket atyjuk Igen nagyra becsült. A fiú már felserdült fiatalember — János herceg egy nyaktörő kalandjának utánzásakor halálos veszedelemben jut, amelyből Kolos iskolatestvér menti ki. De életével fizet s kitűnik, hogy benne hunyt el János herceg. Hibáit jóvá téendő, lépett az iskolatestvérek közé, míg a világ úgy tudta, hogy egy sarki expedicióban pusztult el. Rendkívül vonzó olvasmány, mely mélyeséges hatással van a lélekre. A jellemek kitűnőek s azt az igazságot lopják az olvasóba, hogy vallásos bensőség nélkül nincs igazi nevelés. Ára 1 korona 50 fillér.

Herbert Mária: Aglája. Fordította *Hodács Ágost*. Ki ne ismerné Fabiolát? Herbert Mária jelen műve ezen a csapáson halad. A leghevesebb Dioklecián császár féle keresztényüldözés kitörését látjuk lélektani mestervonásokkal megrajzolva. Az őskeresztény hősiesség és önfeláldozás szépsége mellett élénk rajzolódik a római erkölcsök ziláltsága, a pogány felfogások végvonaglása.

Az események Aglája gazdag római nő körül fonódnak, ki nemes lelkével csak akkor találja meg a krisztusi hitet, amikor szívének választottját Máriust, ki már régen keresztény, a vértanúság babérrájával koszorúzottan hozza haza hajója messze keletről.

Gyönyörű és megindító olvasmány. Köszönetet kell mondanunk az illusztris fordítónak, hogy irodalmunkat megajándékozta vele. A legnagyobb elterjedést kívánjuk.

Mint a fenti munka, úgy ez is Endrényi Zs. cégnél Szegeden jelent meg. Ára 1 korona 50 fillér.

Bangha Béla S. J.: Jellemrajzok a kath. egyház életéből. Második kiadás. A krisztusi erkölcstan felséges példatára ugyanazzal a szép magyarsággal és választékos előkelőséggel megírva, amellyel a szószéken a legintelligensebb férfipublikumot gyűjti maga köré. — Mint olvasmány is valóságos élvezet. De amellet kimondhatatlan tisztelet kél az olvasóban

azon egyház iránt, melynek elvei ilyen jellemeket, erkölcsi hősöket adnak az emberiségnek. — A legnagyobb mértékben ajánljuk papnak és világinak egyaránt.

Az első kötet: Tudósok, írók és művészek. Ára 1 kor. A második: Államférfiak. Ára 1-40 kor. A harmadik: Hadvezérek és katonák. Ára 1-40 kor. A negyedik kötet pedig: Egyháziak, szerzetesek. Ára 1 kor. Ötödik kötet: A szentek és boldogok köréből. Ára 1-40 kor. Megrendelhető a kiadónál: Mária-kongregáció, Budapest, VIII., Mária-u. 25. szám.

Az Oltáregyesületek és a háború.

Oltáregyesületi vezetők figyelmébe.

Az «Örökimádás» októberi száma cikk keretében foglalkozik az Oltáregyesület hivatásáról a háború alatt. — Félreértések elkerülése céljából szükséges hangsúlyozni, hogy minden Oltáregyesület igenis vegyen részt a háború okozta sebek enyhítésében. Mindazonáltal ne szűnjék meg igazi hivatását, az oltárok felruházását gyakorolni. — A budapesti központ sebesült katonáknak állított kórházát javarészt gyűjtésből látja el. Legutóbb is a *veszprémi* Oltáregyesület küldött tetemes segítyt a kórház ellátására.

Kívánatos azért, hogy az oltáregyleti tagdíjak továbbra is befolyjanak, amelyekből egyházi szerek és ruhák készítenek a szorosabb szükségletek kielégítésére. — Amennyire a viszonyok megengedik, kiállítás is óhajt rendezni az Oltáregyesület az egyházi szerelvényekről, bár kisebb keretekben. Sokat produkálni azért sem lehet, mert az úrnők most a katonák számára dolgoznak.

KIMUTATÁS.

(Folytatás.)

Peterdy Margit 1 K, Peterdy Szeréna 1 K, Balonyi Ilona terjesztőnő által : özv. Herald Ferencné 4 K, Fruskay Izabella 4 K, összesen 8 K, özv. Lafrankó Károlyné terjesztőnő által : Zellhofer Istvánné 8 K, Luzsa Györgyné 4 K, Luzsa Rózsika 4 K, összesen 16 K, Loewell Matild terjesztőnő által : özv. Szigeth Nándorné 5 K, Kolompár János 1 K, özv. Kása Andrásné 2 K, özv. Lechner Mátyásné 1 K, összesen 9 K, Paczolt Anna 1 K, Katona Mária 11 K, Borbély Józsa 40 f., Kurucz Lajosné 2 K, Stahly Ignácné 4 K, Gáspár Mária 2 K, Bodrogkereszturi gk. tagok 10,56 K, Szabó Dénesné 2 K, kis-korpádi tagok 21 K, özv. Stiepek Pálné terjesztőnő által : Nyul Mihályné 4 K, Szoldát Béláné 1 K, Schöberl Ferenéné 1 K, Ámonn Ferenéné 1 K, Lipp Lajosné 4 K, Szedlák Ferenéné 1 K, Postpischl Anna 2 K, összesen 14 K, gróf Zichy Livia 6 K, Fabián Teréz 40 f., Fábrián Mari 40 f., Martony Borbála 40 f., Pintacsi Apollónia 40 f., Vonák Juliska 40 f., Lengyel Anna 40 f., Palkó Ágnes 40 f., Karman Rózi 40 f., Józsa Julianna 40 f., Freszko Mária 40 f., Fábrián Teréz 40 f., Lengyel László 40 f., Czako Mária 40 f., Fejős Mária 40 f.

(Folytatása következik.)

Felcélós szerkesztő: Dr. Tiefenthaler József.